

Datum van inontvangstneming : 10/04/2014

Zaak C-95/14

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

27 februari 2014

Verwijzende rechter:

Tribunale di Milano / Italië

Datum van de verwijzingsbeslissing:

20 februari 2014

Verzoeksters:

Unione Nazionale Industria Conciaria (UNIC)

Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle, Materie
Concianti, Accessori e Componenti (Unicopel)

Verweerders:

FS Retail

Luna srl

Gatsby srl

TRIBUNALE DI MILANO

Sezione Specializzata in materia d'Impresa

(Rechtbank van Milaan – Ondernemingskamer)

(omissis)

geeft (omissis) de navolgende

beslissing

in de zaak van UNIC-Unione Nazionale Industria Conciaria en UNICO.PEL-Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle, Materie Concianti, Accessori e Componenti tegen FS Retail, Luna s.r.l. en Gatsby s.r.l..

1. VOORWERP VAN HET GESCHIL

Bij verzoekschrift in kort geding van 27 september 2013 hebben Unione Nazionale Industria Conciaria, een bij Confindustria aangesloten vereniging van de belangrijkste ondernemingen van de leerlooierij-industrie; hierna: „UNIC”, en Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti di Pelle, Materie Concianti, Accessori e Componenti, een consumentenorganisatie zonder winst oogmerk die doeleinden van sociale solidariteit nastreeft; hierna: „UNICOPEL”, voorlopige maatregelen gevorderd tegen de ondernemingen FS Retail, Luna s.r.l., Gatsby s.r.l. en SMT RETAIL s.r.l. (in de procedure tegen de laatstgenoemde onderneming is om procesrechtelijke redenen reeds uitspraak gedaan).

De verzoekende partijen hebben aangevoerd dat verweerders op Italiaans grondgebied onrechtmatig schoeisel verkopen met de generieke Italiaanse benaming „pelle” of „vera pelle” op de binnenzool, zonder vermelding van het land van oorsprong van het product. Hierdoor wordt het publiek misleid, aangezien ten onrechte de indruk wordt gewekt dat het leder uit Italië afkomstig is, [OR. 2] ook vanwege het Italiaanse merkteken waarvan de goederen zijn voorzien. De opdruk „pelle” of „vera pelle” op het product wekt bovendien ten onrechte de indruk dat zowel het gehele product als het lederen deel daarvan Italiaans van oorsprong zijn, terwijl dat niet het geval is.

Dit is in strijd met artikel 3, lid 2, van de recente nationale wet nr. 8/2013, dat bepaalt dat het land van oorsprong moet zijn vermeld van in het buitenland bewerkte producten waarvoor de Italiaanse termen „cuoio”, „pelle”, „pelliccia” en daarvan afgeleide woorden worden gebruikt.

De gewraakte handelwijze moet tevens worden aangemerkt als oneerlijke mededinging van de buitenlandse fabrikanten ten nadele van de Italiaanse leerlooiers, die vertegenwoordigd worden door UNIC. Italiaans leder behoort immers vanwege de productievoorschriften en het traditionele productieproces tot de beste ter wereld: de Italiaanse oorsprong van het leder geeft het product dus een meerwaarde waarop alleen Italiaanse fabrikanten zich rechtmatig kunnen beroemen. Bovendien is het beroepsmatig niet correct om reclame voor een product te maken door ten onrechte de indruk te wekken dat het van in Italië bewerkt leder is gemaakt, en dus van een ander materiaal dan in werkelijkheid is gebruikt.

Verzoeksters hebben daarom een gebruiksverbod op straffe van een geldboete gevorderd, met het doel te verhinderen dat dit schoeisel zonder etiket „made in” met betrekking tot de benaming „pelle” op de Italiaanse markt wordt gebracht.

Alle verweerders zijn in het geding verschenen en op verschillende gronden geconcludeerd tot verwerping van de vordering.

Tijdens de procedure is gebleken dat een deel van het schoeisel dat in het geding aan de orde is buiten de Europese Unie (China) is vervaardigd, zoals vermeld op het plastic etiket op de buitenzool. Volgens verzoeksters voldoet deze vermelding evenwel niet aan de vereisten van wet nr. 8/2013, omdat zij niet specifiek de oorsprong van het leder maar het schoeisel in het algemeen betreft, terwijl de term „vera pelle” op de binnenzool is afgedrukt. Van ander schoeisel is daarentegen omstreden of het gebruikte leder al dan niet van Europese oorsprong is.

[OR. 3] Een aantal verweerders heeft verzocht om een prejudiciële verwijzing naar het Hof van Justitie krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zoals gewijzigd bij artikel 2 van het Verdrag van Lissabon van 13 december 2007, voor de juiste uitlegging van de artikelen 3 en 5 van richtlijn 94/11/EG in verband met artikel 3, lid 2, van wet nr.8 van 14 januari 2013.

Verzoeksters hebben ontkend dat deze bepalingen onverenigbaar zijn, en hebben primair verzocht de vordering toe te wijzen, „subsidiar, het Hof van Justitie om een prejudiciële beslissing te verzoeken”.

Ook de rechter heeft ambtshalve geconstateerd dat een aantal bepalingen mogelijk onverenigbaar met de Unierechtelijke beginselen is, en wel de artikelen 34, 35 en 36 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Procedure (omissis)

2. OP DE ONDERHAVIGE ZAAK TOEPASSELIJKE NATIONALE BEPALINGEN

De volgens verzoeksters toepasselijke referentienorm van nationaal recht is wet nr. 8/2013 „nuove disposizioni in materia di utilizzo dei termini ‚cuoio’, ‚pelle’ ‚pelliccia’ e di quelli da essi derivanti o loro sinonimi” (nieuwe bepalingen inzake het gebruik van de termen „leder”, „huid”, „bont” en daarvan afgeleide termen of synoniemen), bekendgemaakt in Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana nr. 25 van 30 januari 2013 en in werking getreden op 14 februari 2013.

Artikel 3, lid 2, van deze nationale wet voert de verplichting in tot vermelding van de staat van oorsprong op de etikettering voor producten die door middel van bewerkingen in derde landen zijn verkregen en waarvoor de in artikel 1, leden 1 en 2, van deze wet vermelde Italiaanse termen „cuoio”, „pelle”, „pelliccia” of daarvan afgeleide termen of synoniemen worden gebruikt¹. **[OR. 4]**

¹ – Artikel 3 van wet nr. 8/2013 luidt als volgt: „Het is verboden om producten die niet uitsluitend zijn verkregen uit dierenhuiden die speciaal zijn bewerkt om hun natuurlijke

Deze bepaling schrijft derhalve voor dat op het etiket de oorsprong van het leder wordt vermeld dat is gebruikt voor producten die bestemd zijn om op de Italiaanse markt te worden gebracht.

Deze nationale regeling schept het onweerlegbaar vermoeden dat de verhandeling van producten van niet-Italiaans leder die zijn van termen in de Italiaanse taal, misleidend is voor de consument. Het staat derhalve niet aan de desbetreffende uitlegger, en dus aan de rechter, om te beoordelen of er sprake is van misleiding van het publiek, aangezien deze afweging reeds in abstracto door de wetgever is gemaakt.

De wet maakt geen onderscheid tussen in niet-lidstaten van de Europese Unie vervaardigde waren en rechtmatig in een andere lidstaat van de Unie vervaardigde of verhandelde waren.

De Europese Commissie is op 21 december 2012 van de wetstekst in kennis gesteld (kennisgeving nr. 2012/667/1).

Tot nog toe heeft de bevoegde Italiaanse autoriteit het in artikel 1, lid 4, van de genoemde wet² vermelde ministeriële uitvoeringsbesluit tot vaststelling van de technische specificaties **[OR. 5]** met betrekking tot de voorschriften van artikel 1, leden 1 en 2, niet uitgevaardigd.

Tot slot moet erop worden gewezen dat de nationale rechter deze bepalingen nog niet eerder heeft toegepast.

3. RELEVANTE UNIERECHTELIJKE BEPALINGEN

In het licht van de specifieke bepalingen van nationaal recht op grond waarvan de onderhavige zaak moet worden beoordeeld, is het Tribunale van oordeel dat een aantal aspecten raadpleging van het Hof van Justitie krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie noodzakelijk maakt, en wel in de eerste plaats over de uitlegging van de artikelen 34, 35 en 36 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

eigenschappen te behouden, althans andere dan de in artikel 1 vermelde producten, te verkopen of anderszins te verhandelen met gebruik van de termen ‚cuoio‘, ‚pelle‘, ‚pelliccia‘ en daarvan afgeleide termen of synoniemen, als bijvoeglijk dan wel als zelfstandig naamwoord, ook als voor- of achtervoegsel, of onder de generieke benamingen ‚pellame‘ [lederwaren], ‚pelletteria‘ of ‚pellicceria‘, ook vertaald in andere talen dan het Italiaans. Op het etiket van door middel van bewerkingen in derde landen verkregen producten waarvoor de in artikel 1, lid 1 en 2 vermelde Italiaanse termen worden gebruikt, moet de staat van oorsprong worden vermeld”. (omissis) [artikel 1, wet nr. 8/2013: kenmerken van de producten waarop de termen „cuoio” en „pelle” moeten worden aangebracht].

² – [OMISSIS] [artikel 1, lid 4, wet nr. 8/2013: verplichting een besluit met de technische specificaties uit te vaardigen.

De genoemde wet betreft namelijk uitsluitend ingevoerde producten (of het lederen deel van het product dat niet volledig in Italië bewerkt is), en lijkt de invoer en verkoop daarvan moeilijker te maken dan van nationale producten.

Het beoordelingskader van de uitleggingsvragen die het Tribunale aan het Hof van Justitie wil voorleggen, omvat tevens richtlijn 94/11/EG, zoals gewijzigd, "betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten inzake de etikettering van de in de belangrijkste onderdelen van voor de verbruiker bestemd schoeisel gebruikte materialen". In casu is met name artikel 3 van deze richtlijn³ [OR.6] relevant, dat lidstaten verbiedt niet-geharmoniseerde nationale bepalingen in te voeren die in wezen het in de handel brengen op hun grondgebied van schoeisel dat aan de etiketteringsvoorschriften van deze richtlijn voldoet belemmeren. Artikel 5 van deze richtlijn staat weliswaar toe dat de vermeldingen op het etiket worden uitgebreid met aanvullende tekstuele informatie, doch verbiedt de lidstaten het in de handel brengen van schoeisel dat aan de voorschriften in artikel 3 daarvan voldoet te verbieden of belemmeren.

Tot slot is in casu verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie relevant, waarvan artikel 60 bepaalt: „[G]oederen bij de vervaardiging waarvan meer dan één land of gebied betrokken is, worden geacht van oorsprong te zijn uit het land of gebied waar [...] de laatste ingrijpende, economisch verantwoorde verwerking of bewerking heeft plaatsgevonden.”

4. GRONDEN VAN DE PREJUDICIËLE VERWIJZING

4.1 In de onderhavige zaak lijkt de juiste uitlegging van het Unierecht niet alle nuttige informatie te bieden om te kunnen beoordelen of de nationale wetsbepalingen met de Unieregeling verenigbaar zijn, zodat zonder uitspraak van het Hof twijfel over de oplossing van de opgekomen vragen blijft bestaan.

Het Tribunale herinnert er in de eerste plaats aan dat een kwaliteitsvermoeden dat is gerelateerd aan het feit dat het productieproces geheel of gedeeltelijk in het binnenland plaatsvindt, en „dat daardoor een proces belemmert of benadeelt waarvan de verschillende fasen geheel [OR. 7] of gedeeltelijk in andere lidstaten

³ – Richtlijn 94/11/EG, zoals gewijzigd, bepaalt in artikel 3: „[O]nverminderd andere toepasselijke communautaire voorschriften, mogen de lidstaten het in de handel brengen van schoeisel dat aan de etiketteringsvoorschriften van deze richtlijn voldoet, niet verbieden of belemmeren door de toepassing van niet-geharmoniseerde nationale bepalingen voor de etikettering van bepaald schoeisel of van schoeisel in het algemeen.” Artikel 5 van deze richtlijn bepaalt: „[D]e krachtens de onderhavige richtlijn vereiste vermeldingen mogen worden uitgebreid met aanvullende tekstuele informatie die in voorkomend geval van de etikettering wordt aangebracht. De lidstaten mogen echter, overeenkomstig artikel 3, het in de handel brengen van schoeisel dat voldoet aan de voorschriften van deze richtlijn, niet verbieden of belemmeren.”

worden afgewikkeld”, onverenigbaar is met de gemeenschappelijke markt⁴. Op dit beginsel geldt een uitzondering voor de regels betreffende oorsprongsbenamingen en oorsprongs aanduidingen in de voedingsmiddelenindustrie, aangezien daarop een specifieke Unieregeling van toepassing is.

Hieruit volgt dat de verplichting de oorsprong te vermelden van binnen het grondgebied van de Unie vervaardigde producten, volgens het Unierecht zoals uitgelegd in de vaste rechtspraak van het Hof niet lijkt te kunnen meebrengen voorschrijven dat wordt aangegeven in welke de lidstaat waarin het product is vervaardigd, tenzij dat uiteraard vrijwillig gebeurt⁵.

Dienaangaande hebben verzoeksters evenwel aangevoerd dat het Unierecht afwijkingen van het verbod op vermelding van de oorsprong toelaat: dat is onder andere het geval indien de consument door het ontbreken van de oorsprongs aanduiding kan worden misleid. De bescherming van de consument tegen misleiding en fraude door oneerlijke handelspraktijken rechtvaardigt volgens artikel 36 van het Verdrag nationale bepalingen die het vrij verkeer van goederen beperken, zoals de nationale regeling die in deze zaak aan de orde is.

Zij verwijzen naar een aantal beslissingen volgens welke de toepassing van een – restrictieve – nationale regeling „op de uit andere lidstaten, waar zij rechtmatig zijn vervaardigd en in de handel gebracht, ingevoerde producten slechts verenigbaar is met genoemd Verdrag, voor zover zij noodzakelijk is om te voldoen aan de in artikel 36 opgesomde redenen van algemeen belang [OR. 8], of aan dwingende eisen, onder meer verband houdend met de eerlijkheid van de handelstransacties en met de bescherming van de consumenten⁶”.

Subsidiair hebben verzoeksters aangevoerd dat de draagwijdte van de verplichting oorsprongsvermelding met betrekking tot in niet-lidstaten vervaardigde of verhandelde lederen producten niet wordt beperkt door de genoemde Unieregeling: op bepaald schoeisel dat in deze zaak aan de orde is, is wet nr. 8/2013 dus toch van toepassing.

Zoals vermeld in punt 1 is een deel van het in het geding aan de orde zijnde schoeisel buiten de EU (China) vervaardigd, zoals aangegeven op het plastic etiket op de buitenzool. Op ander schoeisel is het land van vervaardiging niet vermeld.

⁴ – Arrest van het Hof van 12 oktober 1976, Joh.Eggers Sohn & Co./Freie Hansestradt Bremen (C-13/78, punt 25).

⁵ – Zie dienaangaande arresten Hof van 5 november 2002, Commissie/Duitsland (C-325/00), en 6 maart 2003, Commissie/Frankrijk (C-6/02).

⁶ – Arrest Hof van 11 mei 1989, Commissie/Bondsrepubliek Duitsland (C-76/86, punt 13) Zie tevens arrest Hof van 16 december 1980, Fietje (C-27/80, punt 11), waarin is uitgemaakt dat „nationale maatregelen, indien zij noodzakelijk zijn om de correcte aanduiding van producten te garanderen teneinde zo elke verwarring bij de consument te voorkomen en om de eerlijkheid van de handelstransacties te verzekeren, geen inbreuk vormen op het in de artikelen 30 en volgende [...] neergelegde beginsel van het vrije verkeer van goederen”. Zie tevens arrest Hof van 26 november 1996, Graffione (C-313/94, punt 24).

In zoverre merkt het Tribunale op dat de rechtspraak van het Hof – waarin soms aan het beginsel dat de consument niet mag worden misleid geen zelfstandig belang wordt toegekend in het kader van artikel 36 van het Verdrag⁷ – lijkt aan te geven **[OR. 9]** dat de kwaliteitsvermoedens die worden gerelateerd aan het feit dat het productieproces geheel of gedeeltelijk in het binnenland plaatsvindt, inderdaad met de interne markt onverenigbaar is. Het vermoeden betekent namelijk een beperking of een nadeel voor het productieproces waarvan de fasen geheel of gedeeltelijk in andere lidstaten worden uitgevoerd⁸.

Beide uitleggingsvragen zijn relevant voor het bij het Tribunale aanhangige geding, omdat bij bepaald schoeisel documenten zijn gevoegd waaruit blijkt dat het buiten de EU is vervaardigd, terwijl van ander schoeisel de geografische – communautaire – oorsprong wordt betwist.

Mocht het Hof derhalve oordelen dat de nationale regeling die het recht op het gebruik van de benaming „pelle” of „vera pelle” in de Italiaanse taal afhankelijk stelt van de vermelding van het land van oorsprong, enkel als een maatregel van gelijke werking als een kwantitatieve beperking moet worden aangemerkt in gevallen waarin het leder rechtmatig in andere lidstaten is bewerkt of verhandelt, dan kunnen de vorderingen van verzoeksters slechts gedeeltelijk worden toegewezen, en wel slechts voor zover zij betrekking hebben op het in het geding aan de orde zijnde schoeisel waarvoor leder is gebruikt dat in niet-lidstaten van de EU is gelooïd.

Indien de toepassing van nationale wet nr. 8/2013 ook op in niet-lidstaten van de EU bewerkte huiden wordt belet door de Uniebeginselen en -bepalingen op dit gebied, dan dient de vordering van verzoeksters in haar geheel te worden afgewezen. Mocht, tot slot, de stelling van verzoeksters worden gehonoreerd dat nationale wet nr. 8/2013 zonder enige beperking in overeenstemming met het Unierecht is, dan zullen de spoedeisende vorderingen van verzoeksters volledig moeten worden toegewezen.

4.2 Andere twijfelpunten ten aanzien waarvan het Tribunale het Hof om uitlegging verzoekt betreffen richtlijn nr. 94/11/EG, en met name artikel 5, dat **[OR.10]** bepaalt dat de lidstaten het in de handel brengen van schoeisel dat voldoet aan de voorschriften van deze richtlijn zoals bepaald in artikel 3, niet mogen verbieden of belemmeren.

⁷ – Vgl. arrest Hof van 17 juni 1981, Commissie/Ierland (C-113/80, punten 13, 14, en 16, waarvan de samenvatting luidt: „[A]rtikel 36 EEG-verdrag moet als uitzondering op de fundamentele regel van de afschaffing van alle belemmeringen van het vrije verkeer van goederen tussen de lidstaten eng worden uitgelegd; de daarin opgesomde uitzonderingen kunnen niet worden uitgebreid tot andere dan de aldaar met name genoemde gevallen. Aangezien noch de bescherming van de consument noch de eerlijkheid van de handelstransacties bij de in artikel 36 genoemde uitzonderingen wordt genoemd, kunnen in het kader van dit artikel die gronden niet als zodanig worden ingeroepen.”

⁸ – Zie bijvoorbeeld arrest Hof van 25 april 1985, Commissie/Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (C-207/83, punten 17, 18, 21).

Artikel 3 van wet nr. 8/2013 kan namelijk worden aangemerkt als een verbod op de verhandeling van schoeisel waarvan de markering nochtans in overeenstemming met de voorschriften van richtlijn 94/11/EG is, en wel op grond van een verplichting tot aanduiding van de oorsprong, die onverenigbaar met artikel 5 van deze richtlijn is.

Verzoeksters hebben opgemerkt dat de laatstgenoemde bepaling niet in de Italiaanse rechtsorde is omgezet, in het bijzonder niet bij ministerieel besluit D.M. 11.4.1996⁹. Daarnaast hebben zij aangevoerd dat zelfs indien artikel 5 van de genoemde richtlijn rechtstreeks in de nationale rechtsorde van toepassing is, het de toepassing van wet nr. 8/2013 niet in de weg staat. De richtlijn verbiedt immers uitdrukkelijk alleen „niet-geharmoniseerde nationale bepalingen”, terwijl de nationale wet wel degelijk geharmoniseerd is omdat zij tot doel heeft consumenten tegen misleiding te beschermen als bedoeld in artikel 36 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Het Tribunale merkt hierover op dat volgens een van de overwegingen van de genoemde richtlijn de etikettering een belangrijke maatregel vormt om tot betere voorlichting en doorzichtigheid voor de consument te komen en om te zorgen voor een harmonisch functioneren van de interne markt. De informatie op de etiketten moet volgens artikel 4 van de richtlijn in elk geval in de officiële taal van de lidstaat van verbruik zijn gesteld.

[OR. 11]

Naar het oordeel van het Tribunale is derhalve niet duidelijk of ook nationale wetten die voorschrijven dat de oorsprong op het etiket wordt vermeld omdat het gebruik van algemene benamingen van het product in de taal van de betrokken staat het publiek kan misleiden, kunnen worden aangemerkt als „niet-geharmoniseerde nationale bepalingen” in de zin van artikel 3 van richtlijn 94/11/EG. Het is dus de vraag of de genoemde richtlijnbevestigingen, bij een juiste uitlegging, aan de toepassing van nationale wet nr. 8/2013 in de weg staan, omdat deze wet kan worden geacht het in de handel brengen van schoeisel als bedoeld in de genoemde richtlijnbevestiging te belemmeren.

Subsidiair is volgens het Tribunale niet duidelijk of de nationale wet al dan niet verenigbaar is in alleen die gevallen waarin zij wordt toegepast op producten waarvoor leder is gebruikt dat door bewerkingen in lidstaten is verkregen dan wel

⁹ – Besluit van de Ministro dell’Industria, del Commercio e dell’Artigianato van 11 april 1996, bekendgemaakt in de Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana-Serie Generale 26 april 1996, nr. 97): „Recepimento della direttiva 94/11/CE del Parlamento Europeo e del Consiglio del 23 marzo 1994 sul ravvicinamento delle disposizioni legislative, regolamentari ed amministrative degli Stati membri concernenti l’etichettatura dei materiali usati nelle principali componenti delle calzature destinate alla vendita al consumatore” (Omzetting van richtlijn 94/11/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 maart 1994 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten inzake de etikettering van de in de belangrijkste onderdelen van voor de verbruiker bestemd schoeisel gebruikte materialen).

in deze staten reeds rechtmatig is verhandeld, terwijl deze wet wel kan worden toegepast op in niet-EU-landen bewerkte leder.

Dit betreft in de onderhavige zaak het schoeisel dat in niet-lidstaten is vervaardigd.

4.3. Tot slot wijst het Tribunale erop dat de nationale regeling mogelijk in strijd is met verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie.

Het Tribunale wijst erop dat het criterium van artikel 60 van de verordening inzake de laatste ingrijpende bewerking van het product zich mogelijk verzet tegen de artikelen 1 en 3 van nationale wet nr. 8/2013. De regel van de Italiaanse wet dat het etiket van producten die door middel van bewerkingen in het buitenland zijn verkregen de staat van oorsprong dient te vermelden, strookt mogelijk niet met het criterium van artikel 60 van de verordening.

Hieruit volgt dat in de onderhavige zaak opnieuw dient te worden vastgesteld dat het Unierecht voorrang heeft op een daarmee strijdige nationale bepaling, ook indien deze ouder is, en dat de laatstgenoemde buiten toepassing moet worden verklaard.

Om uitspraak te kunnen doen in de aanhangige zaak dienen eerst deze drie vragen te worden beantwoord.

Beslissing

Het Tribunale di Milano - Sezione Specializzata in materia d'Impresa - gelet op artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, verzoekt het Hof van Justitie om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1) Staan de artikelen 34, 35 en 36 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie bij een juiste uitlegging in de weg aan de toepassing van artikel 3, lid 2, van nationale wet nr. 8 van 14 januari 2013 – volgens hetwelk de staat van oorsprong dient te worden vermeld op de etikettering van producten die zijn verkregen door bewerking in derde landen en zijn voorzien van de Italiaanse term „pelle” - op producten vervaardigd uit leder dat in andere lidstaten van de Europese Unie rechtmatig is bewerkt of verhandeld, omdat deze nationale wet moet worden aangemerkt als een bij artikel 30 van het Verdrag [bedoeld is vermoedelijk artikel 34 VWEU] verboden maatregel van gelijke werking en niet uit hoofde van artikel 36 Verdrag gerechtvaardigd is?

2) Staan de artikelen 34, 35 en 36 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie bij een juiste uitlegging in de weg aan de toepassing van artikel 3, lid 2, van nationale wet nr. 8 van 14 januari 2013 – volgens hetwelk de staat van oorsprong dient te worden vermeld op de etikettering van producten die zijn

verkregen door bewerking in derde landen en zijn voorzien van de Italiaanse term „pelle” – op producten vervaardigd uit leder dat is verkregen door bewerking in niet-lidstaten van de Europese Unie en niet reeds rechtmatig in de Unie in de handel is gebracht, omdat deze nationale wet moet worden aangemerkt als een bij artikel 30 van het Verdrag [bedoeld is vermoedelijk artikel 34 VWEU] verboden maatregel van gelijke werking en niet uit hoofde van artikel 36 Verdrag gerechtvaardigd is?

3) Staan de artikelen 3 en 5 van richtlijn 94/11/EG bij een juiste uitlegging in de weg aan de toepassing van artikel 3, lid 2, van nationale wet nr. 8 van 14 januari 2013 – volgens hetwelk de staat van oorsprong dient te worden vermeld op de etikettering van producten die zijn verkregen door bewerking in derde landen en die zijn voorzien van de Italiaanse term „pelle” – op producten vervaardigd uit leder dat in andere lidstaten van de Europese Unie rechtmatig is bewerkt of verhandeld?

4) Staan de artikelen 3 en 5 van richtlijn 94/11/EG bij een juiste uitlegging in de weg aan de toepassing van artikel 3, lid 2, van nationale wet nr. 8 van 14 januari 2013, volgens hetwelk de staat van oorsprong dient te worden vermeld op de etikettering van producten vervaardigd uit leder dat is verkregen door bewerking in niet-lidstaten van de Europese Unie en niet reeds rechtmatig in de Unie in de handel is gebracht?

5) Staat artikel 60 van verordening (EU) nr. 952 van het Europees Parlement en de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie bij een juiste uitlegging in de weg aan de toepassing van artikel 3, lid 2, van nationale wet nr. 8 van 14 januari 2013 – volgens hetwelk de staat van oorsprong dient te worden vermeld op de etikettering van producten die zijn verkregen door bewerking in derde landen en zijn voorzien van de Italiaanse term „pelle” – op producten vervaardigd uit leder dat is verkregen door bewerking in andere lidstaten van de Europese Unie of niet reeds rechtmatig in de Unie in de handel is gebracht?

6) Staat artikel 60 van verordening (EU) nr. 952 van het Europees Parlement en de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie bij een juiste uitlegging in de weg aan de toepassing van artikel 3, lid 2, van nationale wet nr. 8 van 14 januari 2013 – volgens hetwelk de staat van oorsprong dient te worden vermeld op de etikettering van producten die zijn verkregen door bewerking in derde landen en die zijn voorzien van de Italiaanse term „pelle” – producten vervaardigd uit leder dat is verkregen door bewerking in niet-lidstaten van de Europese Unie en niet reeds rechtmatig in de Unie in de handel is gebracht?

(omissis) Beveelt de schorsing van de procedure en de kennisgeving van deze beslissing aan partijen en verzending daarvan aan de griffie van het Hof van Justitie.

Aldus gedaan te Milaan, 20 februari 2014

(omissis)